

„O minune de roman!
M-am îndrăgostit de cartea
asta la fel de tare cum s-a
îndrăgostit Frank de Ava!”

Renée Rosen, autoarea
romanului *Cele două grații*

STRĂINI *în* NOAPTE

— ◆ ◆ — UN ROMAN DESPRE — ◆ ◆ —
FRANK SINATRA și AVA GARDNER

COAUTOAREA BESTSELLERULUI *NE VEDEM ÎN MONACO!*

HEATHER WEBB

TRADUCERE DE ALINA BĂLTÂC

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL I

AVA

HOLLYWOODUL ERA EXACT AȘA CUM MĂ AȘTEPTASEM, și totuși nu.

Mă așteptasem la panouri acoperite cu afișe în culori vii ale filmelor și reclame luminoase montate pe cinematografe strălucind mai tare decât orice văzusem în banalul meu oraș natal. Mă așteptasem la decapotabile perfect lustruite ce go-neau pe Sunset Boulevard pe sub palmierii falnici și seni-nul cer californian. Cei mai frumoși oameni din America se plimbau pe acele străzi, frecventau cafenelele și le ofereau un plus de farmec cluburilor de jazz și barurilor înveșmân-tați în cele mai elegante haine pe care le aveau în garderobă. Toți voiau să devină vedete la Hollywood: actori, scenariști sau regizori, cântăreți sau dansatori, deopotrivă. La toate acestea mă așteptasem.

Însă lucrurile la care nu mă așteptasem m-au zguduit până în adâncul ființei, răsturnând complet tot ceea ce crezusem că este adevărat în lume. Tot ceea ce este adevărat în privința mea, Ava Lavinia Gardner. Nu aveam să uit niciodată primii ani petrecuți la Hollywood, când mă simțisem ca un pește care se zbate pe malul unui râu, disperat după o înghițitură de aer și, sincer, în dimineața aceea, cinci ani mai târziu, în

timp ce așteptam să fiu primită în strălucitoarele birouri ale studiourilor MGM, lucrurile încă nu arătau prea diferit de ceea ce îmi fusese dat să trăiesc în primele zile.

O tânără cu părul blond și ondulat tuns bob a aruncat o privire într-o mapă.

— Domnișoară Gardner! m-a strigat.

M-am ridicat, strângând în mâini poșetuța pe care sora mea, Bappie¹, insistase să o port ca să arăt ca o doamnă, și am urmat-o pe secretară în biroul unde trebuia să aibă loc următoarea mea lecție. Mirosul de fum de țigară stătut intrase în pereți și în covor, iar razele soarelui treceau prin fereastră, făcând aerul din încăperea de-a dreptul sufocant. Sala de așteptare în sine era imposibil de descris, cu excepția unui palmier mare în ghiveci care se afla în colțul de lângă fereastră și a unui perete acoperit cu afișe promoționale ale unor filme vechi – *The Thin Man*², *Pe aripile vântului*, *Venus dansează*³ –, postere pe care le văzusem de nenumărate ori, dar care încă îmi aminteau de clipa în care mă îndrăgostisem de filme.

— Așteaptă aici! mi-a spus secretara, făcându-mi semn spre scaun să mă așez. Profesoara va veni imediat. Lilly a întârziat puțin astăzi. Oh, și am adăugat o oră de dicție în programul tău de după-amiază, a adăugat secretara blondă, oferindu-mi un zâmbet prin care parcă voia să îmi ceară scuze.

¹ Este vorba despre Beatrice Gardner Cole, sora mai mare a actriței (n. tr.).

² *The Thin Man*, film american din 1934, avânt la bază un thriller semnat de Dashiell Hammett. Pelicula, în regia lui W.S. Van Dyke, i-a avut în rolurile principale pe Maureen O'Sullivan și William Powell și a primit patru nominalizări la Premiile Oscar, ediția din 1935 (n. tr.).

³ *Venus dansează* (titlu original: *Dancing Lady*), film american muzical din 1933, în regia lui Robert Z. Leonard. Pelicula i-a avut în rolurile principale pe celebrii Joan Crawford și Clark Gable și a marcat debutul în film al lui Fred Astaire (n. tr.).

Mi-am înăbușit un geamăt. În ultimii ani, petrecusem deja mai multe ore pe zi lucrând la etichetă și, bineînțeles, luând cursuri de actorie cu faimoasa Lilly Burns. Nu că ar fi contat în vreun fel. Chiar și eu știam că sunt o actriță catastrofală. Dacă aș fi fost în stare de ceva, MGM nu ar fi continuat să-mi ofere ședințe foto și roluri atât de neînsemnate, încât la fel de bine aș fi putut să fiu un obiect de recuzită dintr-o scenă oarecare.

Oricât de mult mi-ar fi plăcut filmele în copilărie, nu mă gândisem niciodată la actorie. Visul meu secret era să fiu solista unei trupe, probabil pentru că mă îndrăgostisem de aproape orice cântăreț chipeș pe care îl auzeam la radio. Vocea îmi era bună, guturală într-un mod plăcut, dar știam că nu sunt suficient de înzestrată pentru a face o carieră din asta. În plus, genunchii îmi înțepeneau, iar gâtul mi se usca ori de câte ori trebuia să îmi demonstrez talentul în fața altora. În loc să încurajeze visuri prostești, mama și Bappie avuseseră grijă să mă îndrume către deprinderea abilităților necesare muncii de secretară și dactilografă – până în acea zi hotărâtoare, când omul potrivit, în costumul potrivit, îmi zărise fotografia atârnată într-o vitrină.

Să fiu sinceră, eram considerată una dintre fetele frumoase; zeițele iubirii, cum ni se spunea. Doar că mă purtam complet inadecvat și vorbeam ca o biată provincială din Grabtown, Carolina de Nord, sau cel puțin așa mi se tot repetase de când venisem în acest oraș al zâmbetelor false și al visurilor de aur. Învățasem între timp că toții anii în care alergasem desculță după fratele meu și prietenii lui pe câmpurile de tutun din orașul nostru natal – ceva ce mă gândisem mereu că avea să mă facă la fel de puternică precum ei – nu avuseseră efectul dorit. Mă transformaseră, în schimb, într-o ființă naivă în ceea ce privește mersul lumii. Acum, când

mă uitam în oglindă, nu o mai vedeam pe fata de odinioară. Îmi observam absolut fiecare defect, auzeam în urechi admonestările profesoarei și simțeam înțepătura respingerilor constante venite din partea studiourilor. Crezusem că vin la Hollywood pentru a deveni vedetă. După cum se dovedea, venisem la Los Angeles pentru a mi se arăta fiecare dintre imperfecțiunile cu care mă luptam.

Nu la asta mă așteptasem de la Cetatea Filmului. Dacă aș fi făcut-o, probabil că m-aș fi înarmat mai bine pentru muștrările nesfârșite și „dezbrăcarea” de tot ceea ce eram și aveam, în afară de chip și siluetă. Poate că, de fapt, nici nu aș mai fi venit.

— Nu, Ava! mi-a spus Lilly după 30 de minute de tortură pură. Încearcă din nou! Mergi încet, de parcă ai sta la pândă! Ești o trigroaică. Ai mai făcut asta; pur și simplu azi nu te concentrezi cum trebuie.

Zicând acestea, Lilly a început să se cerceteze cu atenție în nenumăratele oglinzi care îi umpleau pereții biroului – ca de obicei. Neîndoielnic, îi făcea o mare plăcere să se admire.

Am străbătut încăperea, încercând să nu-mi arăt iritarea – normal că mai făcusem asta și obținusem chiar și câteva roluri mărunte pentru că mă descurcasem al naibii de bine cu chestiunea în cauză, slavă Domnului! –, dar am ascultat indicațiile primite, exagerându-mi mișcările.

— Da! a strigat Lilly, bătând din palme ca o călugăriță în curtea școlii. De data asta, ai grijă la expresie! Da, asta e! Bărbia sus și ochii pe premiu! Tipul ăsta este cel mai delicios lucru pe care l-ai văzut vreodată, iar tu mori de foame.

Când s-au încheiat lecțiile de dimineață, mă simțeam ceva mai bine și m-am îndreptat spre cantină pentru a lua prânzul. În timp ce traversam parcare studioului, am trecut pe lângă o stradă construită să semene cu cele din New

York, cu zgârie-nori și vile, pe lângă un fundal care reproducea Texasul sălbatic și Bătălia de la Alamo, precum și pe lângă o stradă dintr-un orașel american oarecare, cu tradiționalul chioșc de ziare și „acadeaua” din fața unei false frizerii. Am zâmbit în sinea mea. Poate că mă săturasem de toate lecțiile, dar nu și de minunile și magia studiourilor cinematografice. Încă nu!

Cantina era plină de celebrități, cameramani, producători și alți membri ai echipelor de filmare, iar mirosul de pui prăjit năvălea de undeva din spatele tejghelei, acoperind inevitabilele valuri de colonie și parfum mult prea scumpe.

Am văzut-o pe Lana Turner făcându-mi semn de la o masă și m-am apropiat de ea.

— Cum mai merg lucrurile, domnișoară Ava? m-a întrebat Lana pe un ton seducător, pe care învățasem de asemenea să îl imit.

— Azi a fost dură cu mine, am răspuns, desfăcând șervețelul.

Lana mi-a strâns mâna.

— Ea e dură cu toată lumea.

O simpatizasem pe Lana din prima clipă. Nu-și dădea aere, în ciuda uimitoarei sale frumuseți, a bogăției de care se bucura și a faimei de invidiat. Eram recunoscătoare pentru prietenia ei caldă, într-o lume în care nu eram sigură că îmi găsesc locul.

Am devorat o salată cu pui rece și o chiflă tare cu unt. Când am întins mâna după a doua bucată de pâine, Lana mi-a aruncat o privire care părea să spună „Ești sigură că vrei să mănânci asta?”

Am lăsat chifla să cadă înapoi în coș. Avusesem dintotdeauna o poftă de mâncare sănătoasă și, având în vedere faptul că salatele erau cam singurul lucru pe care profesorii mei îmi îngăduiau să îl mănânc, stomacul îmi protesta toată ziua,

până plecam acasă, unde mă bucuram de o cină adevărată alături de camerista și prietena mea, Reenie. Grămezi de fripturi, pui prăjit și turtițe de mălai unse din belșug cu unt!

— Uite-te la ținuta ei! m-a îndemnat Lana, aruncându-și pletele ondulate și de un blond strălucitor peste umăr.

Chiar atunci a trecut pe lângă noi o tânără purtând un body și pantaloni scurți minusculi, împodobiți cu paiete, probabil ținuta pentru un rol. Bustul se chinuia să încapă în materialul subțire. Părea ca și cum alesese în mod voit să nu poarte sutien.

— Pesemne e pe cale să danseze în poala lui Louis, am șoptit.

Louis B. Mayer deținea MGM și era, mai mult sau mai puțin, proprietarul fiecărui actor și al fiecărei actrițe angajate. Se aștepta ca proprietatea lui să fie educată și șlefuită în fabrica de artiști a studiourilor. Și, fie că ne convenea, fie că nu, ne comparăm în mod constant între noi, dând frâu liber geloziei. De fapt, începusem să mă întreb dacă în acest oraș există loialitate. În ceea ce mă privește, făceam ceea ce era omeneste posibil să nu mă las copleșită de asta. Nu eram genul care să simtă gelozie.

Lana a râs, înghiontindu-mă în coaste cu cotul.

— Ești așa de nevinovată, și totuși deschizi gura aia murdară și nu mă mai pot opri din râs!

— În ultimul timp nu mai sunt chiar așa de nevinovată, i-am răspuns.

Străbătusem deja un drum lung, îndepărtându-mă de sărăcia în care crescusem, precum și de educația strictă și evlavioasă pe care încercase să mi-o insuflă mama. O, Doamne, și cât de amarnic eșuase, m-am gândit în timp ce îmi aprindeam o țigară. Nu numai că, după moartea tatei, îl dădusem uitării pe Dumnezeu, dar aveam și două divorțuri la activ, iar

acum știam cum să-mi folosesc farmecele pentru a dezarma bărbații. Toate astea făceau parte din fișa postului.

— Presupun că e adevărat, a zis Lana și mi-a făcut cu ochiul în timp ce își îndepărta firimituri invizibile de pe fusta cu croială în A.

A scos apoi o oglindă compactă pentru a-și îmbroșta culoarea buzelor cu un ruj roșu-aprins și și-a atins cu grijă părul, asigurându-se că toate agrafele ascunse în bucle erau încă la locul lor.

— Ești absolut superbă! i-am spus, verificând la rândul meu cum arăt.

Ochi verzi, vioi, pomeți înalți, buze rozalii și un zâmbet seducător – distrus de o bucățică de spanac care îmi rămăsese între doi dinți de jos – au privit înapoi la mine. Am îndepărtat cu unghia restul de mâncare și am închis oglinda cu un pocnet.

O altă tânără, Joanie cutare, ni s-a alăturat la masă și s-a lansat într-o critică furibundă la adresa unei noi actrițe care se deda la așa-zise favoruri pentru a fi pe placul unuia dintre șefi în schimbul unui rol. Nu era ceva neobișnuit, după cum descoperisem, dar tot era o treabă urâtă. Cineva îi spusese cuiva care îmi spusese mie că Shirley Temple, în vârstă de 12 ani, vedea des penisul unuia dintre producători și că biata Judy Garland, vedeta din *Vrăjitorul din Oz*, era pipăită pe sâni ori de câte ori avea chef Mayer. Eu însămi fusesem prinsă la înghesuială de un regizor care mă atrăsese într-o sală de proiecție. Nu îi plăcuse prea mult când îl împinseam și fugisem pe hol, iar apoi îl pârăsem șefului de la publicitate. Fusesem consolată cu grijă și apoi sfătuită pe un ton care nu admitea replică să-mi țin gura. Faptul că mă căsătorisem cu Mickey Rooney cu câțiva ani în urmă, la scurt timp după ce ajunseseam la Hollywood, mă salvase probabil de la

o ședință în sala de consiliu. Păcat că Mickey s-a dovedit a fi și el un tip care sărea din pat în pat – și așa fusese sfârșitul poveștii noastre.

Al doilea meu soț, Artie Shaw¹, ceruse divorțul după doar un an de căsătorie deoarece era încredințat că nimeni nu este la fel de inteligent sau de talentat ca el. Rezultatul fusese același: rămăsesem cu inima frântă, dar și mai înțeleaptă cu privire la mersul lumii și al caruselului aventurilor amoroase de la Hollywood.

— Trebuie să fug! a spus Lana. Dacă întârzii din nou, am dat de bucluc!

— Ar fi bine să ajung și eu la treaba mea, am zis, neinteresată să continui discuția cu Joanie, care era plictisitoare la culme.

— Mergi la meciul de diseară? m-a întrebat Lana, care de acum se ridicase în picioare. Toată lumea o să fie acolo. Banii pe care îi strângem merg la acțiuni caritabile.

— Joacă echipa lui Frank? am întrebat cu grijă.

Lana și Frank Sinatra se întâlniseră cu întreruperi vreme de vreo doi ani, iar ea fusese distrusă când se despărțiseră. Totuși, nu-mi dădeam seama cum de era posibil așa ceva. La urma urmei, știa că Frank era căsătorit.

Îl întâlnisem pe Frank de câteva ori și, cu toate că avea o voce frumoasă, nu era nici pe departe Bing Crosby. În plus, îmi stârnise antipatia cu niște ani în urmă, când făcuse un comentariu despre cum că ar vrea să mă ia de nevastă. De parcă ar fi avut o șansă! Nu pricepeam de ce femeile leșinau

¹ Artie Shaw, pe numele adevărat Arthur Jacob Arshawsky (1910–2004), muzician, regizor și compozitor american, recompensat cu Premiul Grammy pentru întreaga carieră și o stea pe Hollywood Walk of Fame (n. tr.).

după el. Își purta îngâmfarea ca pe un costum ieftin și, la o adică, nici măcar nu era chiar așa de chipeș.

— Da! mi-a răspuns. Hai, ar trebui să vii și tu cu noi!

Am clătinat din cap.

— Nu în seara asta! Mi-am făcut program cu sora mea. O să luăm niște înghețată și o să stăm acasă, ascultând muzică.

— Nu vei întâlni niciodată pe cineva dacă o ții tot așa, dar faci cum crezi! mi-a zis Lana, apoi mi-a trimis o beza și s-a îndepărtat.

Lana știa că tânjeam nu numai ca MGM să înceteze să mă mai trateze ca pe o fetiță drăguță și cu nimic în cap, ci și după un bărbat care să mă considere a fi mai mult decât o nouă cucerire pe care să și-o treacă în palmares. Ieșisem la câteva întâlniri după ce divorțasem de Artie, dar nimeni nu-mi stârnise cu adevărat interesul. Asta dacă nu îl pui la socoteală pe Robert Duffy, iubitul cu care mă certam și mă împăcam de doi ani încoace, ceea ce nu era cazul. Căutam ceva ce nu găsisem. Ceva care mă temeam că ar ține mai degrabă de domeniul basmelor: genul de iubire care te face să te simți de parcă e însuși motivul existenței tale.

La vremea aceea, habar nu aveam că îl întâlnisem deja – pe bărbatul care avea să îmi dea viața peste cap și să rămână alături de mine până să-mi dau ultima suflare.

Dar Lana avea dreptate. Mi-ar fi prins bine o seară în oraș. Poate că, până la urmă, nu era rău să mă alătur în seara aceea echipei de softball Swooners.

După cum s-a dovedit, a fost o noapte perfectă pentru softball. Meciul s-a bucurat de succes, reușind să atragă actori atât de la MGM, cât și de la studiourile Warner Bros. Rivalitatea dintre cele două tabere a fost foarte amuzantă, fiind condimentată cu o mulțime de batjocuri, tachinări și

vorbe murdare. Exact genul meu de chestie! Lanei nu i-a luat prea mult timp să mă convingă să mă alătur fetelor din echipă responsabile cu bătele, așa că mi s-a dat o uniformă.

— Mă descurc cu o minge de tenis, dar nu mi-a plăcut niciodată prea mult softballul, am recunoscut.

— Nu îți face griji! m-a liniștit Lana. Nu va trebui să joci. Noi suntem fetele cu bătele. Iar tu arăți cu adevărat adorabil în tricou.

Echipa noastră se numea Swooners¹, un nume pe care Frank îl considera în mod evident amuzant și, prin urmare, rămăsese bătut în cuie.

Mi-am prins părul la spate și mi-am pus o șapcă de baseball care se potrivea cu echipamentul. Era o noapte de vară liniștită, iar în aer se simțea mirosul ploii care urma să vină curând. Deși neobișnuită pentru perioada aceea a anului, vremea nu reușea să strice însă starea de spirit a sportivilor. Cu toții râdeau și se distrau, hărțuindu-se reciproc.

Curând, luminile de pe teren s-au aprins, înviorând cerul întunecat. În timp ce câțiva băieți măturau bazele și greblau pământul pentru startul jocului, Frank s-a îndreptat spre noi.

Lana s-a grăbit să iasă de pe peluză și s-a făcut nevăzută. Încerca disperată să-l evite, biata fată, lucru care nu era tocmai simplu în orașul ăsta. Din câte îmi dădeam seama, Frank Sinatra era aproape pretutindeni.

— Ia uite cine ni s-a alăturat! a exclamat el, lovindu-și mâna stângă de mânășă și făcând să se ridice în aer un norișor de praf. Nu eram sigur că o să vii.

I-am zâmbit.

— Atât timp cât nu mă pui pe teren, o să fiu bine!

¹ Joc de cuvinte care are la bază sensul verbului *swoon*, care înseamnă „a leșina” (n. tr.).

— Nu știu ce să zic! S-ar putea să avem nevoie de tine acolo, m-a tachinat. Dar, hei, tricoul acela ți se potrivește de minune!

— Nu sunt una dintre fanele tale aflate mereu în pragul leșinului, dar e în regulă!

A râs, clar încântat. Uneori bărbații aveau nevoie de o tachinare ca la carte, iar cea mai bună metodă era să le insulti orgoliul. Cădeau imediat în plasă. Frații mei mă învățaseră asta.

— Să-ți arăt ce vei face!

Mi-a explicat unde țineau bătele, adăugând că cel mai important lucru era să aclam echipa.

— Bine, căpitane! am spus și am făcut o tentativă de salut milităresc.

A chicotit, dar ochii îi erau serioși și ațintiți asupra alor mei – în plus, aveau cel mai pătrunzător albastru pe care îl văzusem vreodată. M-am întrebat cum naiba nu remarcasem asta înainte. Am presupus că nu mă uitasem niciodată la el fără ocolișuri.

— După meci, mergem cu toții la un pahar; poate vrei să ni te alături, a adăugat în timp ce trasa o linie în pământ cu pantoful.

— Te superi dacă aduc pe cineva? l-am întrebat, gândindu-mă la Duff. N-aș vrea să flirtezi cu mine.

— De ce aș face asta? A zâmbit, apoi a adăugat: Sigur, e în regulă! Acum, ar fi indicat să trec la treabă!

Și-a înclinat ușor cozorocul șepcii de baseball și a alergat spre echipă, acum adunată într-un soi de haită. Păreau cu toții că încearcă să decidă cu privire la ordinea la bătaie.

La scurt timp după aceasta, a început jocul.

Lana și cu mine ne-am distrat cu jucătorii de pe banca de rezerve, am adunat bătele lăsate în urmă după câte o lovitură

și am făcut glume despre felul în care abilitățile atletice ale omului se reflectă în performanța lui la pat. La urma urmei, cine putea rezista să nu facă o astfel de paralelă?

Când a venit rândul lui Frank la bătaie, a făcut mișcări de încălzire. La prima lovitură a lovit mingea, dar la a doua, trosnetul bătei a despicat aerul. Mingea s-a arcuit peste baze și în afara terenului înainte să cadă în iarbă nu departe de gard. Am aplaudat în timp ce alerga în jurul primei baze și apoi al celei de-a doua, alunecând pe cea de-a treia chiar înainte ca apărătorul de la a treia bază să prindă mingea lansată în direcția lui din teren.

— Lovitură norocoasă, Sinatra! a strigat cineva de pe banca de rezerve a celor din echipa Warner Bros.

Frank le-a răspuns cu un gest obscen, stârnind hohote de râs, apoi și-a întors privirea spre a patra bază.

M-am uitat înspre Lana, care și-a întors repede ochii la mine, prefăcându-se că nu-i urmărea fiecare mișcare. Mi-am strecurat brațul în jurul umerilor ei.

— E un tip care frânge inimi, așa-i?

— Cu siguranță pe a mea a frânt-o, dar mi-a trecut, chiar mi-a trecut. Pur și simplu încerc să scap de atmosfera ciudată care continuă să plutească între noi, asta-i tot! Mai bine că am terminat-o. Nu și-ar părăsi niciodată soția.

Am încuviințat din cap. Avea dreptate, dacă era să dăm crezare bârfelor. Italienii care își luau iubite nu își părăseau soțiile. Și, de când mă mutasem la Hollywood, descoperisem că majoritatea bârfelor se dovedeau a fi adevărate.

Derek, următorul coechipier la prindere, a lovit mingea, trimițând-o până la prima bază.

Frank a fugit să o prindă.

Cealaltă echipă a recuperat mingea și, în clipa următoare, Derek a fost dojenit, dar Frank a alunecat pe home plate¹.

— În siguranță! a strigat arbitrul, desfăcându-și brațele larg.

Din tribune au izbucnit urale. Lana și cu mine am început să țopăim, țipând, în timp ce Mickey a ieșit de pe banca de rezerve și i-a sărit lui Frank în spate. Acesta a râs, l-a ridicat pe Mickey pe umeri și s-a îndreptat, clătinându-se, spre banca de rezerve. Și mai multe râsete și fluierături au izbucnit dinspre tribune. M-am bucurat că Mickey și cu mine rămăseserăm prieteni. Orașul ăsta era prea mic – studioul încă și mai și – pentru a-mi face dușmani. Începusem chiar și să vorbesc din nou cu Artie. După cum se dovedise, era mult mai drăguț ca prieten decât ca soț.

După ce s-a încheiat meciul, Clayton's Bar era deja închis, așa că am bătut cuba și ne-am risipit care încotro. Eu am pornit spre casă, unde Reenie ne pregătise niște gin martini sec și muzică. Nu numai că Reenie devenise angajata mea permanentă ca menajeră și asistentă, dar, în timp, se transformase și într-o prietenă adevărată. Serile beam ceva, luam cina ori mergeam într-un club de jazz la modă, ignorând regulile care nu permiteau accesul persoanelor de culoare în local. Nimeni nu avea să îi ceară unei tinere vedete de cinema să plece, mai ales dacă aceasta fusese căsătorită cu regele jazzului, Artie Shaw, și spusese cât se poate de limpede și din capul locului că are să frecventez locul doar dacă este lăsată și Reenie să intre.

I-am povestit ce se întâmplase la softball și am stat la tale. Mult după miezul nopții, ne-am hotărât în cele din

¹ A patra bază, o dală pentagonală de cauciuc. Împreună cu prima, a doua și a treia bază formează diamantul, adică terenul de softball (n. tr.).

urmă să mergem la culcare. În timp ce mă strecuram în așternuturi, fericită să pun capul pe pernă, am auzit gălăgie de afară. Am ignorat-o, presupunând că de vină era grupul de studenți care locuia în apartamentele din Sunset Towers, aflate în spatele casei. Uneori făceau tăraboii noaptea târziu.

O bătaie ușoară s-a auzit la ușa dormitorului.

— Domnișoară G, auzi asta?

Reenie vorbea în șoaptă, dar pe un ton precipitat.

— Cineva este afară și îți strigă numele.

— Ce naiba?

Am sărit din așternuturi și m-am dus la fereastră, desfăcând draperiile. Mi-am întins gâtul pentru a vedea întreaga clădire, care avea mai multe etaje. Toate apartamentele aveau balcon, și acolo, la câteva etaje deasupra mea, sub clădul de lună, stătea Frank Sinatra, beat turtă.

— Bună, Ava Gardner! mi-a strigat. De ce nu vii să bei ceva cu noi în seara asta?

I s-au alăturat câțiva prieteni, care se înghionteau în coaste, râdeau și strigau.

— Ce proști! În ritmul ăsta, o să cadă careva peste balustradă! am spus în timp ce Reenie se uita peste umărul meu.

— Ava Gardner! m-a strigat din nou Frank. Hai afară sa ne jucăm!

M-am înroșit până în vârful urechilor. Beat sau nu, omul era un măgar și jumătate să trezească tot cartierul la ora asta și să mă târască și pe mine în blestemăția lui.

— Ava! a strigat din nou.

Prietenii lui și-au dus mâinile pâlnie la gură și i s-au alăturat, strigând:

— Ava! Hai afară să ne jucăm!

— Tacă-vă fleanca! a răsunat o voce masculină de la etajul de sub ei. E două dimineața!

Bărbații au râs în timp ce Frank l-a înjurat pe privitor, iar apoi și-a dat capul pe spate pentru a striga din nou din toți rărunchii:

— Ava Gardner! Vino afară!

— Am spus să taci sau chem poliția! i-a strigat înapoi vecinul.

— Hei, prostule, de ce nu te duci să-ți rozi unghiile? a venit replica furioasă lui Frank.

Prietenii lui s-au împleticit înăuntru, trăgându-l și pe el în spate lor.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Reenie, ochii ei mari și căprui reflectând lumina felinarului stradal care pătrundea prin geam.

— Bărbați care se comportă ca niște băieți, atâta tot! i-am răspuns, întorcându-mă la mine în dormitor.

Totuși, după ce am stins lumina și mi-am tras pătura până sub bărbie, nu mi-am putut șterge zâmbetul de pe față, chiar dacă nu puteam înțelege ce mă amuza așa de tare. Frank era o figură! Era un tâmpit, desigur, dar era o figură! Poate că aveam să îl întâlnesc cândva, în viitorul apropiat.

Poate că așteptam asta cu nerăbdare.

CAPITOLUL 2

FRANK

HOLLYWOODUL ERA TOT CEEA CE ÎMI DORISEM ȘI chiar mai mult de atât.

Răsărituri, platouri de filmare și femei superbe; petreceri până noaptea târziu, dar și mai mult talent concentrat în doar câteva sute de kilometri pătrați decât în toată lumea la un loc. Îmi plăcea să mă învârt printre toate acestea, trăindu-mi viața pe picior mare. Eram bucuros să-i las în urmă pe amărății alături de care crescusem și care știau cât de des o încasasem de la puștii din vecini, o luasem după ceafă de la tata sau, mai rău, de la mama, pedeapsă urmată de un șuvoi de înjurături care l-ar fi umplut de mândrie pe orice birjar slobod la gură. Eram bucuros să îi las în urmă pe cei care fuseseră martori la milogelile mele de a primi o cântare la picnicuri, prin biserici sau prin baruri din năpăstuitul Hoboken. Dorisem să îmi iau rămas-bun de la cei care știau cât de des, copil fiind, fusesem lăsat de capul meu sau pe al vreunui vecin. Care știau în ce fel de persoană mă transformase toată această singurătate.

O persoană flămândă.

Flămândă după succes, dar și după un tip de legătură pe care încă nu o înțelegeam. Flămândă să își croiască drum

spre un anume loc sau să iasă dintr-un anume loc ori să se lupte pentru ceva. Flămândă să se ridice din nou și să își încerce norocul iar și iar. Să devină cel mai mare cântăreț pe care îl cunoscuse lumea. Nimic din toate astea nu fusese însă ușor de obținut. Iar asta mă făcea să îmi placă și mai mult victoria, să fiu mândru și, spun unii, înfumurat. Îmi câștigasem succesul și nu îmi părea rău defel pentru asta sau pentru că mă mutasem la Hollywood, unde puteam trăi pe un târâm al visurilor. Unde puteam fi cineva.

La doi ani după ce făcusem primul meu musical cu MGM și mă bucurasem de succes fără orchestra lui Dorsey, mi-am strâns calabalâcul din Hoboken și mi-am mutat nevasta și copiii în California. Jucam de-acum în liga mare și aveam nevoie de un stil de viață care să o oglindească. Atunci când casa de pe malul lacului Toluca deținută anterior de Mary Astor¹ a fost scoasă la vânzare, am luat-o drept un semn norocos și am cumpărat-o. Cred în noroc probabil mai mult decât ar trebui. S-a dovedit că vecinii nu erau dintre cei mai prietenoși cu artiștii, evreii sau persoanele de culoare, dar am aflat asta mult prea târziu. Chestia asta mă deranja – nu eram bigot și nu îi înghițeam defel pe cei care erau, așa că nu aveam să rămânem prea mult acolo –, dar, pentru început, acela a fost căminul nostru.

M-am uitat la casa pe care soția mea, Nancy, o numise Warm Valley² și, pentru a zecea oară, m-am gândit cât de bucuros eram că ne aflam aici, în înșorita Californie. Am sărutat-o pe căpșor pe fiica noastră, micuța Nancy, și i-am oferit soției un sărut identic. La început, nu fusese tocmai

¹ Mary Astor (1906–1987), actriță americană recompensată în anul 1942 cu Premiul Oscar pentru cea mai bună interpretare a unui rol secundar feminin pentru prestația sa din filmul *The Great Lie* (n. tr.).

² „Valea primitoare” (n. tr.).

dornică să plecăm din Jersey, dar o convinsesem cu promisiunea a o mie de zile însorite, a unei case mari, cu grădină, și orice își mai dorea. Ei îi plăcea ideea de a petrece mai puțin timp departe unul de celălalt, iar mie îmi plăcea ideea de a-i avea pe fiica mea și pe Frank Jr. prin preajmă. Deși nu simțisem niciodată o pasiune mistuitoare pentru soția mea, în adâncul sufletului o iubeam mai mult decât pe oricine, în afară, desigur, de copiii mei. Mă cunoștea, mă vedea așa cum sunt, cu bune și cu rele, și tot credea în mine. Nu îi pusese niciodată la îndoială afecțiunea și susținerea. Mai mult decât atât, făcuse din casa noastră un adevărat cămin.

Pentru moment, închidea ochii în timp ce îmi făceam de cap cu diferite femei în încercarea de a găsi ceva la care nu puteam ajunge niciodată. Ceva după care tânjeam să-mi astâmpere foamea.

— Luați-vă vâslele, Nance! am zis și am făcut semn către fiica mea, în vârstă de șase ani, și alte două fete care chico-teau, ficele unor prieteni.

Găzduiam petrecerea de 4 Iulie, iar prietenii și vecinii începuseră deja să se adune.

Nancy a apucat vâslele și fost gata-gata să se împiedice când s-a ridicat în picioare, lungimea lopeților făcându-le să pară greoaie în brațele ei mici.

Totuși, nu s-a plâns și nici nu a cerut ajutor. Asta era fata mea cea ascultătoare!

— Fetelor, apucați de celălalt capăt al vâslelor! le-am spus.

Grădina mergea în pantă către lac, pe malul căruia construisem un ponton nou-nouț. La vreo 15 metri de țărm instalasem o plută pentru înot.

Prietenele lui Nancy și-au luat sarcina în serios și au ajutat-o tot drumul până la apă. Am tras canoea din magazie și am târât-o până pe ponton, apoi am pășind în ea și le-am

ajutat pe fete să urce înainte de a se împinge ambarcațiunea pe valurile domoale.

— Tati, spune-ne o poveste! m-a rugat Nancy, făcând paradă în fața prietenelor cu cât de grozav era tatăl ei.

Am inventat ceva despre o sirenă, iar ele au aplaudat și au topăit, iar următorul lucru pe care l-am remarcat a fost că vâsliserăm până departe în larg și eram siliți să ne întoarcem. Nu eram cel mai prezent tată în viața copiilor mei, plecând și întorcându-mă mereu, după cum îmi cerea slujba, lucru pentru care mă simțeam vinovat în mod curent, dar asta nu îmi schimba sentimentele față de progeniturile mele. În timpul petrecut împreună, mă concentram exclusiv asupra lor și cu toată afecțiunea din lume. Speram că asta avea să compenseze cumva pentru eșecurile mele ca părinte. Indiferent cât de idilică era casa noastră, să mă aflu acolo – și să stau acolo – era dificil pentru mine, ba chiar imposibil, indiferent cât de mult îmi iubeam familia. Neliniștea mi se înrădăcînase adânc în suflet ca o buruiană încăpățânată.

Până să le ajut pe fete să coboare din barcă, sosise și restul oaspeților. Am urcat cu pași mari spre casă, pregătit pentru o băutură rece.

— Avem destulă gheață? am întrebat, ștergându-mi fruntea transpirată cu un prosop. Pe căldura asta o să avem nevoie de găleți întregi.

Nancy se învârtea prin bucătărie.

— Dacă e nevoie, putem oricând să trimitem pe cineva să aducă, a răspuns ea, legându-și un șorț curat în jurul taliei.

Nancy insistase să se ocupe de gătit, așa că a atacat un morman impresionant de cârnați de parcă se afla într-un fel de misiune militară.

Era o zi înăbușitoare, perfectă pentru relaxare în curte, canotaj și înot. Ca de obicei, aveam o mulțime de invitați

care umblau de colo-colo prin grădină și prin casă. Mă bucuram de zgomot și de vânzoleală, care mă distrăgeau de la omniprezentul zumzet simțit în membre.

Am ieșit afară pentru a mă asigura că șezlongurile sunt așezate, iar jucăriile pentru exterior fuseseră pregătite pentru copii: cercuri, o minge de fotbal, frisbee și o găleată cu soluție pentru baloane de săpun. Cei mici alergau prin curte ca un stol de rândunele, urmărindu-se unul pe altul de la o activitate din grădină până pe malul apei și înapoi. Cerul era de un albastru profund pe care îl văzusem doar în California de Sud, iar soarele ne învăluia picioarele și brațele palide. Într-un ceas, femeile stăteau pe terasă, purtând pălării de soare și costume de baie, și savurau limonadă și șampanie de pe mesele dintre șezlonguri. Bărbații își făcuseră deja de lucru cu o sticlă de Jack Daniel's, cârnați și salate reci. Aveam mereu grijă ca băieții mei să fie hidratați și bine hrăniți.

— Toată lumea are suficient? am întrebat, deschizând un ochi pentru a-mi privi prietenii întinși lângă mine în iarbă.

— Mai mult decât suficient. Sunt plin! a răspuns George Evans.

Jimmy Van Heusen, compozitor și prieten de nădejde, s-a bătut pe burtă.

— Aș spune că mi-e bine pentru cel puțin o oră.

Am râs cu toții.

— Frank, trebuie să vorbesc cu tine mai târziu! mi-a spus George pe tonul lui serios.

I-am aruncat o privire scurtă pentru a-i citi expresia, însă aceasta era de nepătruns. Mă muștraluise cu o seară înainte, așa cum face orice purtător de cuvânt și agent din când în când, dar sugestiile lui se transformaseră recent în avertimente. Faptul că nu putusem să servesc în războiul

din Franța îmi dăunase reputației și, cu toate că încercasem să mă înrolez, dar fusesem respins din pricina unui timpan perforat, pentru presă nu părea să conteze decizia medicului. Ziariștii mă tocaseră pe toate părțile. Acum, că războiul se încheiase, speram că lucrurile urmau să reentre în normal. Totuși, era imposibil să se întâmple asta, îmi spusese George, dacă aveam să continui să călătoresc alături de politicieni, servindu-le drept portavoce. Oamenii voiau să îi distrez, nu să le țin predici.

Nu îmi dădeam seama de ce nu îmi puteam folosi faima pentru a sprijini pe cineva în care credeam, atâta tot. Iar dacă voiam să militez împotriva rasismului sau să încerc să-l ajut pe omul obișnuit care își rupea spinarea lucrând ore întregi pentru nimic, aveam să o fac. Simțeam că trebuie să fac asta, și la naiba cu presa!

— Aș spune că este timpul să mergem la înot, băieți! am zis, deloc dornic să mai ascult ideile care nu-mi dădeau pace.

Danny, un vecin nou, și Jimmy s-au ridicat în picioare, iar George m-a urmat până pe malul apei.

Mi-am ridicat mâinile deasupra capului, ca pentru o întindere, dar, cu o mișcare rapidă, l-am împins puternic pe George. Acesta a strigat după ajutor în timp ce cădea în apă.

— Nu te gândeai că o să se întâmple, așa-i? l-am întrebat râzând în timp ce încerca să mă stropească.

Încercările lui nu și-au atins ținta. S-o recunoaștem, nu era vreun atlet.

M-am aruncat în valuri după el. Abia ieșisem la suprafață când două mâini mari m-au împins din nou sub apă. M-am ridicat însă, pufnind și râzând.

— Să-ți fie învățătură de minte, ticălosule! mi-a strigat George, cu apa picurându-i din nas și cu ochii strălucindu-i de amuzament.

Mi-am îndepărtat părul din ochi și m-am uitat pe mal, unde Danny și Jimmy ședeau în continuare ca un cuplu im-pasibil de pisici.

— Haideți, apa e bună! le-am strigat.

În chip de răspuns, mi-au arătat degetul mijlociu. I-am luat în cătare și i-am împrôșcat.

— Atenție, cad bombe! a strigat Jimmy în timp ce se lansa în apă, trăgându-și brațele și picioarele ca pentru a forma un tun.

Alovit valurile cu putere, stropindu-i pe toți cei din apropiere.

Doamnele de lângă mal au țipat și și-au mutat scaune mai în spate. George și cu mine ne-am răzbunat pe Jimmy, împrôșcându-l cu apă drept în față de îndată ce scotea capul la suprafață. Între noi a izbucnit un adevărat război și, până să ne dăm bine seama ce se întâmplă, am ajuns cu toții pe mal uzi leorcă și ne-am mai turnat un rând de băutură.

Am băut, am spus glume deocheată și ne-am bucurat de simplitatea zilei.

— Hei, Frankie! a zis Jimmy, strecurându-și mâinile sub cap în timp ce se întindea pe un prosop în iarbă. Care-i tipa de săptămâna asta?

— Orice tipă vreau eu! i-am răspuns și l-am înghiontit ușor în coaste.

Jimmy s-a ghemuit, ca și cum ar fi fost rănit, gest care ne-a făcut pe toți să izbucnim în râs.

— După noaptea trecută, m-am gândit că s-ar putea să suferi după Ava Gardner.

O văzuserăm pe Ava la meciul de softball și aproape că dădusem în brânci să o salut. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna și, în sfârșit, singură. Îmi trecuse prin minte să abandonez jocul și să o duc undeva într-un loc retras. Păcat că fusese distantă și politicoasă și se purtase de parcă eram

unchiul ei sau ceva de genul ăsta. Apoi, ceva mai târziu în noaptea aceea, băieții și cu mine ne comportaserăm ca niște școlari pe balconul meu, strigând-o. Aș fi putut jura că văzusem perdelele mișcându-se la fereastra din spate a casei ei, dar nu a ieșit afară, iar eu nu am mai încetat să mă gândesc la curba buzelor și la verdele profund al ochilor ei. Nu de azi-noapte sau până acum.

Era ceva la ea, dincolo de aspectul fizic evident, și voiam să fiu eu cel care să afle despre ce anume e vorba. Asta dacă accepta să îmi acorde vreo șansă.

— Se lasă greu, am spus. Dar, dacă poate cineva să o convingă, eu sunt acela.

O vreme, ne-am tachinat în legătură cu orgoliul de care dădeam dovadă și cei 1,72 de metri înălțime cu care mă lăudam, așa, de amuzament, dar, pentru prima dată în viața mea, nu îmi puteam înăbuși sentimentul că poate băieții mirosiseră ceva. Poate că nu eram suficient de bun pentru ea și nu aveam să-i atrag atenția nici acum, nici altădată. Poate că pentru ea un cântăreț din Hoboken nu era suficient de fermecător. La urma urmei, fusese măritată cu „drăguțul” Americii, urmat de Artie Shaw. Femeile erau înnebunite după Shaw și clarinetul lui. Eu nu pricepeam de ce.

— Ai auzit că o curtează pe Ava pentru *One Touch of Venus*¹? m-a întrebat Jimmy. Nici că ar fi putut găsi o tipă mai potrivită pentru a interpreta o zeiță romană!

— Musicalul? l-am chestionat.

— Se vorbește despre un film.

— M-aș uita la orice film în care joacă! a zis Danny și a fluierat.

¹ *One Touch of Venus* („Atingerea lui Venus”), film muzical romantic din 1948, regizat de William A. Seiter, cu Robert Walker, Ava Gardner, Dick Haymes și Eve Arden în rolurile principale (n. tr.).

Am răs și i-am tras una în braț.

— Eu am pus ochii pe ea primul!

— Sunt destul de sigur că Mickey Rooney și Artie Shaw au avut parte de ea mai întâi, a comentat Jimmy.

Am izbucnit din nou în răs, dar nu m-am putut abține să nu simt un pic de gelozie, deși fără niciun motiv. La o adică, Jimmy, Danny și George erau la fel de îndreptățiți ca orice alt bărbat să aibă fantezii cu Ava Gardner. Eu însă nu eram disponibil, cel puțin nu la modul real. Poate că aveam multă libertate și multe femei, dar Nancy încă purta verigheta pe deget.

George ne-a făcut cu ochiul.

— Nu este locul potrivit, domnilor! a zis și a făcut un semn subtil din cap către grupul de femei din spatele nostru.

George era de aceeași părere cu Băieții, prietenii mei italieni, dacă le puteam spune așa. Aceștia mă avertizau în privința aparițiilor în public în compania altor femei, îmi spuneau să mă țin doar de idile scurte, să-mi fac soția fericită acasă și totul avea să fie bine. Puteam să mă distrez cum voiam în mod discret, îmi spusese, dar nu și să-mi părăsesc soția și copiii – așa ceva nici nu intra în discuție. Problema era că Nancy nu era vreo toantă și ne certaserăm de multe ori din pricina poveștilor din ziare sau a brățării cu diamante pe care o găsisese și care împodobește încheietura unei alte femei. În cea mai mare parte a timpului, Nancy se uita la mine cu ochi triști când mă întorceam acasă târziu sau hotăram să rămân în apartamentul pe care îl închiriasem în oraș. Nu știam cum să schimb lucrurile fără a strica tot ce aveam și tot ce eram – și nici dacă aș fi putut trăi cu asta.

— Te-am văzut din nou în ziare, a zis Danny după ce a luat o înghițitură de whiskey. Ceva legat de Comitetul pentru Activități Antiamericane. Te bănuiesc de ceva?

— Nu! i-am răspuns. Oamenii ăștia știu că nu sunt comunist. Vor doar să mă arate cu degetul pentru că sunt doar o grămadă de ticăloși rasiști. Nu văd cum promovarea lui Little Guy¹ mă transformă în comunist.

— Tu nu ești politician! m-a avertizat George. Oamenii ăștia se mănâncă între ei. Crezi că le faci o favoare – și le faci –, distrăgând atenția de la ei, dar tu ești cel care va cădea, Frank. Trebuie să te potolești!

Era îngrijorat și, având în vedere modul în care casa de discuri mă tratase în ultima vreme, ar fi trebuit să fiu și eu. Avusesem în repertoriu niște cântece care se bucuraseră de succes, dar lucrurile păreau să încetinească puțin.

Avea să treacă însă. Știam că urma să revenim imediat cu următorul disc.

— Cel puțin săptămâna aceasta nu ai apărut în ziare pentru că ai amenințat vreun reporter, a zis Jimmy, luând o gură de bere și încercând să izgonească o muscă enervantă care îi bâzâia în jurul capului. Cu siguranță ziariștilor le place să te răstignească.

— Într-una din zile Frank va învăța să nu-i mai hărțuiască pe reporteri, iar atunci nu va mai fi crucificat, a bombănit George, apoi și-a turnat ulei de bronzat în mâna dreaptă, cu care s-a frecat pe brațe și pe burdihanul păros.

— Într-una din zilele astea vor învăța să mă lase dracului în pace înainte să-și încaseze naibii o bătă peste genunchi! am ripostat.

George mi-a mai aruncat o privire lungă, cu sprâncenele unite. I-am făcut cu ochiul, iar el și-a dat ochii peste cap. Apăream în presă de luni bune, iar articolele erau de obicei proaste. Reporterii mă urmăreau, îmi invadau viața privată,

¹ Referire la fostul președinte american Franklin Delano Roosevelt (n. tr.).

erau motivul unora dintre luptele mele cu Nancy și îi ofereau motive lui Mayer de la MGM să se uite urât la mine. Totuși, nu aveam de gând să le ofer reporterilor satisfacția de a tăcea. Mai degrabă le-aș fi dat cu bucurie câte un pumn și, destul de curând după asta, aveau să își găsească alt fraier pe care să îl hărțuiască.

Până să se întunece, toată lumea s-a îmbătat mai rău ca niciodată.

Eram deshidratați de la orele de stat în soare și reprizele de înot și băuserăm whiskey și bere suficient pentru a umple o piscină.

George a comandat un taxi, dar, înainte să se împletească în fața casei, m-a luat deoparte. Lumina din interiorul casei i se reflecta în ochelari.

— Trebuie să vorbim! Biroul meu, mâine! mi-a spus.

— Sigur, sigur! l-am liniștit, dornic să scap de el.

Era cu siguranță timpul să plece acasă. Îmi strica tot cheful.

M-a prins de braț când m-am întors să plec.

— Știi că acum ești pe val și crezi că nimeni nu te poate atinge pentru că ești vedetă, dar nu așa stau lucrurile, Frank. Să cazi de sus e greu pentru cineva ca tine.

Să cad de sus? Clar avea nevoie de încă bere.

— Nu mai fi așa de cicălitor! Pentru asta o am pe Nancy!

Am dat noroc cu el și l-am trimis pe drumul lui, încercând să dau uitării lucrurile pe care tocmai mi le spusese.

Unii vecini plecau, iar alții soseau, însă, tocmai când lucrurile începeau să devină puțin plictisitoare, mi-a venit o idee.

— Ajută-mă cu astea! i-am cerut lui Jimmy.

Acesta și-a stins țigara și, împreună, am târât o cutie mare de artificii din magazie pe o plută.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?

Nancy era cu mâinile în șold, iar părul ei creț și închis la culoare era ciufulit după toate activitățile de peste zi. De asemenea, era și amețită din cauza punciiului cu alcool. Era fericită și frumoasă, iar dacă n-am fi avut casa plină de oameni, aș fi luat-o pe sus și aș fi dus-o în pat.

— Nu-ți face griji pentru asta! i-am spus pe un ton răgușit de la atâta whiskey. Ne distrăm și noi.

M-am desprins de mal și am început să vâslesc.

Pluta se clătina peste apa unduitoare de sub mine. M-am echilibrat și m-am ridicat cu grijă, apoi mi-am aprins bricheta și am ținut-o aproape de fitilul uneia dintre artificii. Flacăra mi-a lins degetele în timp ce țineam bricheta neclintită, așteptând să ia foc fitilul. A fost nevoie de mai multe încercări, dar, în cele din urmă, s-a aprins, iar flacăra mi-a ars degetul. Am înjurat și am scăpat bricheta.

Artificiul aprins a aterizat pe celelalte. Într-o clipă, au luat foc.

— Frank! Sari, prostule! mi-a strigat Jimmy.

Am sărit de pe plută, înotând cu furie și înghițind prea multă apă. Vaietul și zgomotul artificierilor au umplut aerul, iar flăcăriia inițială s-a transformat într-o vâlvătaie strălucitoare.

— La naiba! S-a dus dracului pluta! am bombănit.

— Strobește-o cu apă! a strigat Jimmy, împleticindu-se într-o parte.

Apoi s-a aruncat în valuri, împrôșcând în toate părțile, și a înotat până lângă mine. Doi vecini ni s-au alăturat și curând toți patru am trecut la treabă, stropind pluta. Când s-a stins și ultima dintre flăcări, ne-am uitat unul la altul, gâfâind și cu răsuflarea tăiată.

— A fost cea mai mare tâmpenie pe care am făcut-o vreodată! am mărturisit.

Am izbucnit toți în râs.

Totuși, în ciuda râsetelor, a zilei scăldate în soare și a orelor petrecute chefuind până târziu în noapte, avertismentul lui George îmi răsună în minte. Întotdeauna fusese puțin sever, dar de data asta nu blufa. Era cu adevărat îngrijorat. Văzusem asta în încheștarea fălcilor și în faptul că fumase prea mult. Presa nu îmi dădea pace, și știam că George are dreptate. Era indicat să țin seama de avertismentul lui.

Îmi plăcea sau nu, era bine să am grijă.

A fost o poveste de dragoste tumultuoasă, care a scandalizat lumea: Frank Sinatra și Ava Gardner s-au certat, s-au iubit cu patimă și au trăit la intensitate maximă. Acum, această idilă plină de impetuozitate prinde viață!

În vremurile de glorie ale Hollywoodului, două dintre cele mai strălucitoare stele aveau să defnească – și să sfideze – o epocă...

Ea era o veritabilă frumusețe sudistă dintr-un orașel de provincie, transformată într-o zeiță a iubirii la Hollywood. El, un cântăreț legendar, a cărui voce fermeca întreaga lume. Ei erau Ava Gardner și Frank Sinatra. Separat, erau irezistibili; împreună însă, formau o combinație explozivă.

În timp ce cariera Avei e în ascensiune, a lui Frank – inclusiv imaginea sa publică de cap al familiei – este în declin. Vremurile în care era hărțuit de admiratoare ce țipau isteric, iar melodiile sale erau în topurile muzicale, sunt de domeniul trecutului. Ava, în schimb, apare pe prima pagină a tuturor tabloidelor din America. Gelozia și infidelitatea sunt la ordinea zilei, iar când cei doi se lasă înfrânți de crize emoționale și vicii, fericirea începe să le fie amenințată.

Pe măsură ce se luptă cu nenumărate suferințe și coborâșuri, succese și eșecuri, dar și pasiune și furie, cei doi artiști se întreabă dacă nu cumva următorul hop va însemna nu doar sfârșitul gloriei, ci și, cel mai devastator, sfârșitul a ceea ce au împărtășit în tot acest timp.

Un roman captivant, în care își fac apariția numeroși artiști a căror faimă străbate continente și decenii, *Străini în noapte* aduce la viață cea mai fascinantă poveste de dragoste a secolului XX.

„Relația extrem de zbuciumată dintre Ava Gardner și Frank Sinatra, așa cum este descrisă în *Străini în noapte*, scoate la iveală atât strălucirea cinematografică a epocii de aur a Hollywoodului, cât și latura întunecată a acestui loc. Cei care tânjesc după o poveste plină de farmec și bârfe savuroase o vor citi pe nerăsuflăte!”

STEPHANIE MARIE THORNTON, autoarea bestsellerului *A Most Clever Girl*